SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

No. 33. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 21, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 21-го ЛЮТОГО 1990 Ч. 33 РІК XCVII

АКТИВІСТИ ФОНДУ ПРИВЕЗЛИ БАТЬКА І ДОНЬКУ НА ЛІКУВАННЯ

Як інформує газета „Стар-Леджер" з понеділка, 19-го лютого, активісти Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля повернулись з Києва у п'ятницю, 16-го лютого, після доставки ліків, харчів і одягу совєтським транспортовим літаком до столиці України, та привезли зі собою на лікування 6-місячну Марію Кавасюк і її 37-літнього батька Василя, які перебувають в домі д-ра Зенона і Надії Матківських. Обидвоє Кавасюки — жертви вибуху в Чорнобилі, доня має познаки левкемії, а батько пошкодження зору. Він працював над відчищенням Чорнобиля і околиць три місяці. Старша доня Кавасюків померла на левкемію на 16-му місяці життя. Кавасюки лікуватимуться в лікарні Юніон, Н.Дж., яка під кінець минулого року за старанням д-ра Матківського зобов'язалась приймати річно до п'яти пацієнтів з України, заражених радіацією. На фото згорі Василь з Марією Кавасюки (зліва) і д-р Матківський.

ОРГАНІЗУЮТЬ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ПОХІД „ДЗВІН"

Москва. — За ініціятивою Товариства Української Культури „Славутич" в Москві, що його очолює космонавт П. Попович, влітку цього року буде проводитись культурологічний похід „Дзвін". Мета походу — знайомство з історією, культурою України, розвитком екологічної свідомости населення, пробудженням національної свідомости українців Донеччини, Луганщини, півдня України.

До участі в цьому заході запрошується представників творчої та наукової інтелігенції, студентство, громадські організації, всіх, хто не байдужий до минулого, сучасного та майбутнього України.

Похід відбуватиметься поетапно і охопить всі області України. До походу можна приєднатися на будь-якому етапі. В процесі походу його учасники зустрічатимуться з населенням, проводитимуть бесіди про екологічні проблеми, соціологічні питання. Будуть організовані виставки, концерти.

Організовані в автономні групи учасники „Дзвону" збираються на початку кожного етапу в обласних центрах зазначеної дати о 12-ій годині біля залізничної станції. Група повинна мати намети та необхідні для походу посуд, запас харчів, гроші.

„Дзвіні" — 90 завершить я в Каневі 23-го серпня, де відбудеться Всеукраїнське свято молоді, що продовжиться на Сорочинському ярмарку.

Товариство Української Культури „Славутич" запрошує всіх українців закордонної діяспори, зокрема з Канади, ЗСА, Бразилії, Австралії взяти участь в поході по Україні „Дзвін" — 90.

Довідки про місце збору закордонних учасників і детальну програму походу зацікавлені можуть отримати під такою адресою: 115563 Москва а/я 59 „Славутич" або по телефонах: 393-87-90; 122-53-66.

КОНЦЕРТ ТРІО МАРЕНИЧІВ

Вашінґтон. — Тут в суботу, 24-го лютого, в авдиторії школи ім. Архиєпископа Каролла, 4300 Гарвуд рд. П.С. відбудеться концерт тріо Маренич. Початок концерту о год. 7:30 вечора.

ЛАТВІЯ ПОЧАЛА ПРОЦЕС НЕЗАЛЕЖНОСТИ І ВИХОДУ З СССР

Москва. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що Верховна Рада Латвійської ССР, після довгих дебат, які часом переходили в суперечку, прийняла голосами 177 до 48 постанову про започаткування процесу незалежности і виходу з СССР. У прийнятій декларації говориться про конечну потребу виходу Латвії із Союзу і перетворення республіки у незалежну самостійну державу.

Декларація засуджує анексію трьох прибалтійських республік до СССР в 1940 році, у висліді договору Москви з Берліном, підписаного тодішніми міністрами закордонних справ СССР Вячеславом Молотовим і Йоахімом фон Ріббентропом, гітлерівським міністром і впливовим політиком в тодішній фашистській Німеччині. Подібні декларації раніше прийняли дві інші прибалтійські республіки, Литва і Естонія, засуджуючи тим самим окупацію їхніх країн Червоною армією.

Як відомо, окупація Москвою трьох прибалтійських країн і прилучення їх до СССР, припинила 20-річний процес функціонування тих країн, як самостійних держав і включила їх до числа поневолених Москвою народів.

Не зважаючи на заклик місцевих націоналістів приспішити процес виходу з СССР і проголошення незалежних держав, Прибалтика не спішиться переводити в життя прийнятих декларацій правдоподібно тому, щоб не нагострювати тих сил в комуно-московському партійному й урядовому апараті, які взагалі виступають проти всякої лібералізації та полегш для республік. Фактично латвійська декларація є найбільш виразна і далекойдуча.

Вальдіс Берзінс, латвійський журналіст заявив після прийняття резолюції, що латиський нарід хоче бачити на практиці процес демократизації і ревізію дотеперішнього колоніяльного стану. Латиська держава, заявив він, практикуватиме в себе гуманітарний соціялізм і співпрацюватиме тісно з усіма народами на базі домовлености і обопільних договорів.

Під час недавньої візити до Литви теперішній генеральний секретар ЦК КПСС і президент СССР Михаїл Горбачов заявляв, що Верховна Рада СССР і З'їзд народних депутатів виправує спеціяльні закони, на підставі яких республіки можуть вийти із Союзу. Зрештою така стаття конституції СССР існувала в теорії і перед тим, але ніхто не відважувався її використовувати з огляду на тоталітарні режими, які існували в Кремлі ще перед приходом до влади М. Горбачова. Деякі російські шовіністи, які сидять на провідних становищах в Комуністичній партії і урядах, домагаються навіть викупу від тих республік, які хочуть вийти із Союзу, за дотеперішній матеріяльний вклад центрального уряду в розбудову республік. Очевидно, комуно-московські колоніялісти ні словом не згадують про пограбування поневолених ними народів і про те, що жодна з республік не вступала до Союзу на добровільній базі, а була прилучена мілітарною силою.

Після закінчення сесії Верховної Ради СССР, евентуально З'їзду народних депутатів і З'їзду Компартії, може прояснитися загальна ситуація і на цьому відтинку, тому прибалтійські республіки не поспішають з драстичним потягненням, — кажуть західні політичні спостерігачі.

ОПУБЛІКУЮТЬ ПРАВДУ ПРО ГОЛОД 1932-33 РОКІВ

Київ. — Совєтські власті дали наказ опублікувати з подробицями правду про голод в Україні, яку старалися затаїти та зовсім викреслити з історії страхіть впродовж останніх 50-ти років. Згідно з доказами західних істориків у цій трагедії українського народу 1932-33 років загинуло понад п'ять мільйонів осіб.

Резолюцію Комуністичної партії України опублікувало офіційне всесоюзне пресове агентство ТАСС і в ній визнається цю жахливу подію вперше „національною трагедією", а всю вину приписується диктаторові Йосифові Сталінові та його „кримінальній" політиці насильної колективізації. Видано наказ офіційному партійному історичному інститутові почати друкувати в цьому році статті про штучний голод, включно з нововідкритими архівними матеріялами. В резолюції говориться про те, що новознайдені архівні матеріяли „дають трагічну картину масових жертв голоду та хворіб, особливо від березня 1933 року". Слід підкреслити, що не подається в резолюції конкретних чисел жертв голоду, з другого боку не можна забувати й про те, що про цю трагедію замовчувалося, а навіть зумисно затиралося будь-які згадки про це. Аж в останніх трьох роках з приходом до влади Михаїла Горбачова та тут, то там почали відзиватися голоси про трагічний голод 1932-33 років. У 1989 році вперше голова Комуністичної партії України Володимир Щербицький підтвердив, що в деяких районах України в наслідок поганої сільськогосподарської політики був голод.

Одначе це рішення Комуністичної партії України є першим того роду публічним визнанням, що штучний голод це факт, а рішення опублікувати всі подробиці тієї події можна також завдячувати гласності. Тут визнається, що „впродовж півстоліття цю тему наказано історикам країни зовсім заглушувати, а це в свою чергу перешкодило науково-дослідному розумінні фактів і об'єктивному моральному та політичному підрахункові тієї національної трагедії". Комуністична партія України погоджується зі західними істориками, що штучний голод це наслідок примусової колективізації, що означало ліквідацію приватної власности землі та розкуркулення. У своїй обширній праці про голод п.н. „Жнива розпачу" Роберт Конквест говорить про зумисне народовбивство в Україні, а не тільки „погану політику".

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ

Ню Йорк. — Відділ Українського Патріярхального Товариства влаштовує в неділю, 25-го лютого, о 2-ій год. по полудні, святочні сходини, присвячені св. п. Патріярхові Йосифові. На сходинах виступить гість з України, політв'язень, правозахисниця і активістка за релігійні та людські права Ольга Горинь з доповіддю на тему: „Українська Церква в обороні народу в минулому і сучасному". Слово Микола Галів. Сходини відбудуться в домі НТШ, 63 Четверта аве.

Вже висилається останній том УЕ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У грудні минулого року до редакції „Свободи" заголосив д-р Атанас Фіголь, який інформував про закінчення праць Енциклопедії Українознавства десятим томом, що саме друкується. Про це „Свобода" писала в числі 240 з 20-го грудня 1989 року.

Тепер редакція ЕУ інформує, що з початком січня 1990 року розпочалась висилка десятого тому ЕУ тим передплатникам, які мали виривінну передплату за усі десять томів ЕУ-2. Ті, які залягають з передплатою, а бажають цей останній том дістати, повинні негайно вирівняти своє заборгування. Ціна кожного тому ЕУ-2 в полотні коштує 30 дол., а в півскірі 35 дол.

Писати в цій справі треба на адресу: A. Figol, Pienzenauer Str. 15, 8000 Munchen, 80, B.R.D. West Germany.

ПРОФ. Є. КЛОЧОВСЬКИЙ В ІНСТИТУТІ ІМ. В. ЛИПИНСЬКОГО

Філядельфія. — В Східньоевропейському Дослідному Інституті ім. В. Липинського відбудеться доповідь д-ра Єжи Клочовського, професора історії культури Католицького університету в Люблині, Польща, який цього року є гостинним професором в Інституті для заавансованих студій у Пристоні, на тему „Папа Іван Павло II і Центрально-східня Европа: Білорусь, Литва, Польща, Україна". Доповідь відбудеться в п'ятницю, 23-го, лютого о год. 7:30 вечора в будинку інституту, 469 Фламінго вул., Філядельфія, тел.: (215) 482-7111.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ ФІЛЬМ ПРО В. СТУСА

Джерзі Сіті, Н.Дж. — В січневому числі тижневика „Україна" ч. 4 появився обширний спомин пера письменника і кінорежисера Володимира Шовкошитного п.н. „Народе мій, до тебе я ще верну", присвячений Василеві Стусові, його повному терпіння передчасному закінченні життя і поворотту тлінних останків в Україну.

Автор з великим зворушенням пише про поета, вже у вступі стверджуючи: „Василь Стус обрушився на мене усім громаддям своєї недолі, таланту й таланту. Це було потрясіння, рівне Чорнобилю. Коли я втратив домівку й минуле, з душі вирвалось „Єхо апрелі". Коли я відкрив для себе Всесвіт Стуса, став писати тільки українською мовою"...

В. Шовкошитний є режисером фільму, який тепер готується п. н. „Василь Стус. Тернова дорога". Саме його, як режисера фільму виделегували зорганізувати перепохування тлінних останків В. Стуса, Ю. Литвина та О. Тихого, а при тому бути у Пермі, де він проводив групою фільмовців, що на місці знімали одну частину для фільму. В. Шовкошитний описує довго і вичерпно не лише трагічний кінець В. Стуса і Ю. Литвина, але також якими викрутами та неправдою пояснювано їхню смерть. А відтак, як пише автор статті, йому „гірко довелося оббивати пороги, випрошувати та виклянчувати" у місцевих властей дозвіл на перевезення тлінних останків усіх трьох українських мучеників до столиці України, помимо того, що такий дозвіл дав керівник відповідального уряду Пермської области В. В. Казанцев. У хронологічному порядку В. Шовкошитний подає день за днем свого „хождення по мукам" від 24-го серпня до 14-го листопада, коли він вкінці із трьома домовинами вирушив в поворотну дорогу до Києва.

Усі перешкоди, відсилання від одної установи до другої, розбиті зумисно колеса тягарового авта, що мало везти труни, все це, як пише В. Шовкошитний, відбулося в „пятий рік перебудови".

Але автор закінчує свою сумну розповідь оптимістичним акордом, в якому подає імена ряду людей, які старалися допомогти йому в його важкому ділі і пише так: „ Ті, котрі так старанно намагалися зірвати перепоховання, не врахували одного — що мають такий народ. А втім, вони його вже не мають. Народ перестав бути натовпом і усвідомлює себе як єдність людей"

Стаття прикрашена великою світлиною з похоронів В. Стуса, Ю. Литвина і О. Тихого у Києві, цією самою, що була поміщена в „Свободі".

В АМЕРИЦІ

ФЕДЕРАЛЬНА ЛАВА присяжних у Вашінґтоні обвинуватила посадника міста негра Меріона Беррі у п'яти злочинних посіданнях кокаїни та в трьох випадках брехні про зв'язок з наркоманією. Відповідно до цих звинувачень М. Беррі загрожує 20 років ув'язнення та гривна в сумі 1,250,000 дол. 53-літній М. Беррі був арештований 18-го січня під час вживання кокаїни в готелі. Лава присяжних долучила до цього інциденту попередні, маючи вагомі речові докази, відеоплівку та свідків. Але М. Беррі, як і раніше, заперечує свою причетність до наркотиків, стверджуючи, що знаходиться на лікуванні в клініці на Вест Палм Біч, Фла., лише з приводу алкоголізму. Адвокат М. Беррі сказав, що його клієнт буде проголошувати себе невинним, та й „звинувачення не є такі страшні". Коли М. Беррі вислухав звинувачення, він заявив, що зовсім не був здивований, бо ці звинувачення є „продовженням політичного лінчування та намагання Департаменту справедливости всі ці роки за будь-яку ціну розслідувати адміністрацію Беррі... Я не збираюся резиґнувати з посади посадника Вашінґтону".

ШКІЛЬНА СИСТЕМА Ню Йорку нараховує 80 відсотків студентів інших рас крім білої, а вчителів білої раси — 70 відсотків. Від грудня минулого року Шкільна рада міста почала працю над пляном збільшення кількости вчителів та працівників шкільної системи негритянського, еспаномовного та азійського походження. Ця пропозиція стала першою „позитивною" акцією Шкільної ради за всю історію в питанні національних меншостей і працівників-жінок. Роберт Вагнер президент Шкільної ради, презентуючий цей плян, висловив впевненість у його затвердженні на протязі кількох тижнів. Новий плян шкільної ради Ню Йорку розглядатиме зрівноваження у расовому та питанні статі всіх працівників шкільної системи, починаючи від інспекторів і кінчаючи прибиральниками, загальне число яких досягає 112,039. Плян реорганізації шкільної системи метрополії стане найбільшим у цьому відношенні пляном в країні.

26-ГО БЕРЕЗНЯ В ГОЛЛИВУДІ, Каліф., відбудеться щорічне присудження нагород Американської академії кіномистецтва. Минулого тижня були оголошені претенденти на премію „Оскара" у понад 20-ти різних категоріях, від найкращого актора і акторки до найкращого монтажу та світлових ефектів. На дев'ять нагород претендує фільм „Шофер міс Дейзі", на вісім — фільм „ Народжений 4-го липня", фільм „Слава" і „ Моя ліва нога" претендують на п'ять нагород. Як не дивно, фільм „Бетмен", який мав надзвичайний касовий успіх — 251 міл. долярів прибутку, не притягнув зацікавлення комісії. Актор Джек Нікольсон, виконавець головної чоловічої ролі, також не буде висунений кандидатом на звання найкращого виконавця чоловічої ролі. Висловлюється передбачення, що цю нагороду отримає актор Том Круз, виконавець головної ролі у фільмі „Народжений 4-го липня". 80-літня акторка Джессіка Тенді, виконавець головної ролі у фільмі „Шофер міс Дейзі" кандидує на звання найкращої акторки в ролі пристарілої вдови. Якщо вона його отримає, то це буде перший „Оскар" в її акторській кар'єрі.

Помер В. Щербицький

Київ. — Інформаційне агентство АП, покликаючись на повідомлення ТАСС, повідомило, що в п'ятницю, 16-го лютого, помер колишній перший секретар ЦК КПУ Володимир Щербицький, який не дожив два дні до свого 72-річчя.

Очолюючи Компартію України протягом 17-ти років, В. Щербицький жорстоко придушував будь-яке інакодумство та активно втілював у життя брежнєвську політику русифікації України. На його совісті також сотні тисяч отруєних радіацією жителів України, яких вчасно не попередили про небезпеку і не евакували з небезпечної зони. Дехто вважає, що провина Щербицького є і в тому, що Чорнобильська АЕС не мала захисного саркофага. Але ніхто не сумнівається, що він був серед тих, які намагалися приховати правду про катастрофу в Чорнобилі та її наслідки.

В. Щербицький був найближчим помічником Брежнєва і в перебудові часи утримався при владі довше, ніж його колеги в інших республіках.

У СВІТІ

ЕРІХ ГОНЕКЕР, КОЛИШНІЙ провідник Східньої Німеччини, заявив, що він бере на себе відповідальність за шахрайство у місцевих виборах минулого року, як і за доведення країни до теперішньої кризи, однак категорично він відмовляється від будь-яких кримінальних злочинів. Його заяву прочитав на крайовій телевізійній мережі Райнер Еппельманн, пастор і провідний діяч опозиційної групи „Демократичне пробудження". Він також сказав, що цю заявку Е. Гонекер написав у домі ще іншого пастора, де він зараз проживає та очікує судової розправи. Його обвинувачують в зраді, надужитті влади та корупції. Е. Гонекер підкреслює у згаданій заяві, що він „ніколи не робив жодних політичних рішень з егоїстичних мотивів і тому почувається зовсім невинним у кримінальних звинуваченнях".

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКІ ТА мадярські урядові чинники заявили минулого тижня, що вже цього тижня совєтські війська розпічнуть свій вихід з території Чехо-Словаччини, а договір про цілковите відтягнення совєтського війська з території Мадярщини правдоподібно буде заключено протягом одного місяця. Офіційне пресове чехо-словацьке агентство СТК цитує шефа штабу військ Чехо-Словаччини ген. Антона Слімака, що відхід совєтського війська розпічнеться з околиць Брунтал, що знаходиться 160 миль на схід від Праги. Чехо-Словаччина намагалася, щоби всі совєтські війська були відтягнені з території країни до кінця цього року, але, як стверджує ген. А. Слімак, це мабуть таки не вдасться здійснити. Москва хоче затримати свої військові частини до кінця 1991-го року, але, як твердять урядові чинники в Празі, мабуть дійдуть до компромісу і погодяться на червень 1991 року.

У СОВЕТО, ПІВДЕННА АФРИКА, на закінчення своїх восьмиденних відвідин Американський муринський політично-громадський діяч пастор Джессі Джексон, прощаючись із звільненим з тюрми по 27-ми роках Нельсоном Манделею, заперечив факт, про який сьогодні гомонить цілий світ, тобто, що Н. Мандела є вільною людиною. Дж. Джексон заявив перед кореспондентами засобів масової інформації, що „це не є правдою". Правдивим є те, що Н.Мандела звільнено з тюрми, але вільною людиною він ще не є, а буде тоді, коли зникне апартеїд в Південній Африці.

„Червона Калина" продовжує традицію

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. К.). — Події і життя проходять у приспішеному темпі, і нам не хочеться вірити, коли до нас у редакцію заходять представники пластових куренів „Червоної Калини", що вже знову проминув рік і знову за порогом традиційне вечорниці „Червоної Калини", вже 36-ті з черги, а 31-ші з презентацією дебютанток.

Цим разом, як інформує нас голова організаційного комітету Степан Рудик, таких дебютанток буде шість в тому одна зі стейту Огайо, а п'ять з Ню Йорку та околиць.

Вечорниці вже справді „за дверима", бо відбудуться вони в суботу, 24-го лютого, в залях Лус Гленпойт, готелю, що приміщений зараз за мостом Джорджа Вашінґтона, так що дуже до готелю є дуже простий та швидкий.

Організатори, С. Рудик, Євген Брожина, Юрій Стецюк і організаторка дебютанток Марта Кебало, вже не вперше підготовляють імпрезу в цих залях і як інформує нас С. Рудик дуже з цього вдоволені бо залі великі та зможуть примістити усіх цих численних гостей, які щорічно є учасниками забави „Червоної Калини". Наші гості зраджують, нам, що минулого року бракувало лише 40 осіб, щоб була тисяча учасників вечорниць, а на підставі замовлень, які вже наспіли уважають, що в цьому році число їх може перейти 1,000.

Організатори балю Ю. Стецюк і С. Рудик в редакції „Свободи".

С. Рудик і Ю. Стецюк, які відвідали редакцію, розповіли, що вечорниці „Червоної Калини" мають не лише свою заслужену традицію, але також втішаються особливим зацікавленням серед української молоді, яка прямо „пливе" на цю забаву з усіх сторін ЗСА. Отже не лише т.зв. старше громадянство втримує традицію, але також молодь, однак, тут напевно грає ролю не так сантимент, як реклама, що „забава знаменита"

Теперішні організатори вечорниць, які перебрали це завдання від колишніх українських вояків УСС-ів ніколи не забувають про те, що ця забава крім гарного товариського звичаю, завжди має громадський характер а дохід призначений на громадські цілі.

Дохід з останнього року — кажуть гості, поділено аж на чотири частини і передано на організації, які близькі організаторам або їхнім гостям, а це: упорядкування архіву УСС-ів, Український Музей, Спортововиховний табір, що його влаштовують пластові курені „Червоної Калини", і в оплату одного тижня перебування на таборі СУМ його члена.

(Закінчення на стор. 3)

ДИТЯЧА МАСКАРАДА

Ню Йорк. — Пластова Станиця та Гурток Пластприяту влаштовують в неділю, 25-го лютого, дитячу костюмову забаву, на якій пластове новацтво гратиме казку „Царівна-жаба". Забава відбудеться в залі школи св. Юра, 6-та вул. Початок о год. 2-ій по полудні. Вступ — 5 дол.для дорослих, один дол. — для дітей.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
[illegible] ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association [illegible] at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription: 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Редукція збройного арсеналу

Президент Роналд Реґен виступив проти переговорів про обмеження різних родів зброї та запропонував переговори про їхню редукцію, про поступове зменшування арсеналів зброї, змагаючи до цієї ідеальної і, мабуть нездійсненої цілі, щоб фабрики, і майстерні та лябораторії перестали працювати над винищуванням людей. Наступник Реґена Джордж Буш тримається цього самого принципу. У своїй великій промові „Про стан Унії" з початком цього року виступив з конкретною пропозицією на адресу Міхаїла Ґорбачова: скоротити число військ ЗСА і СССР до 195,000 вояків по кожній стороні, стаціонованих у Західній і Центральній Европі, з тим, що Америка могла б зберегти додаткових 30,000 на своїх базах у Великобританії, Портуґалії, Еспанії, Греції і Туреччині. Наполягав теж на приспішення переговорів про редукцію різних родів зброї, однаково звичайного роду зброї як стратегічної (танки, панцерні вози, різні роди військових літаків). Британський прем'єр Марґарет Тачер негайно підтримала цей плян. У минулому тижні державний секретар Джеймс Бейкер перевів два дні у Москві на нарадах над цим пляном. Міхаїл Ґорбачов погодився на плян Буша, але наполягав на збереження принципу „рівности" збройних сил Америки і Советського Союзу. Дотепер ці збройні сили СССР куди перевищували збройний стан Америки, — Москва дійсно змогла „наздігнати і перегнати" Америку у накопичуванні наирізноріднішої зброї. Але воно вдарило бумеранґом по советській імперії. Уся економіка була наставлена на зріст збройної сили і на влаштування люксусового життя в комуністичній панівній кліці. З цієї причини п'ять років тому імперія опинилася над берегом економічного банкрутства. Тодішній голова НКВД Юрій Андропов зрозумів це і протеґував молодшого енергійного й амбітного члена Політбюра Міхаїла Ґорбачова на пост генерального секретаря Компартії з місією оздоровити господарку. За минулих п'ять років економічні відносини в СССР не покращали, а ще погіршились, але це створило добру коньюнктуру для переговорів Вашінґтону із Москвою про редукцію видатків на військові цілі, бо Москві потрібні гроші.

З початку 1989 року Советський Союз мав на землях сателітних країн 560,000 вояків. В одній Східній Німеччині Москва мала 350,000 вояків з усім збройним вирядом. Це був і подекуди все ще є страшний тягар і для Москви і для даних країн. Але, визволившись політично від диктатури Москви — Польща, Мадярщина і Чехо-Словаччина вже „просили" Москву забрати геть свої війська. Уряд СССР розпочав уже помалу, частинами, робити це. Пропозиція Буша зредукувати наземні війська обох сторін у Центральній Европі — прийшла впору Ґорбачову, бо краще виглядає, що він відкликає війська у зв'язку з міжнародним договором, аніж це сталось би під натиском від „зрадницьких" учорашніх советських сателітів. Але, маючи раніше таку перевагу збройних сил над ЗСА, що можна було — як нахвалялися большевики — „шапками закинути" американські залоги в Европі, Ґорбачов вимагав, як сказано „рівности" наземних військ у Західній і Центральній Европі, тому відкинув вимогу Буша, щоб ЗСА мали право зберігати на названих вгорі европейських базах ще додатково 30,000 вояків. Так стояла справа під час дводенного перебування державного секретаря Джеймса Бейкера у Москві. На конференції чотирьох міністрів закордонних справ ЗСА, Великобританії, Франції й СССР в Оттаві, Канада, в минулий вівторок, 13-го лютого ц.р. Шеварднадзе раптом склав заяву, що СССР погоджується на цю надвишку американських військ на 30,000 на американських европейських базах.

Не йдеться про 30,000 війська, а про те, чому саме Ґорбачов так швидко змінив думку і погодився на деґрадацію імперії в ділянці збройної сили поза власними кордонами. Західні коментатори правильно виправдують цю раптову примирливість і поступливість Ґорбачова — розпачливою ситуацією, у якій він опинився.

Логічно виходило б, що треба би припинити свою фінансову і збройну допомогу Кубі й Нікараґуа. Коли Ґорбачов цього не робить, то це тільки ще один доказ його „зикзакуватої" політики і тактики. Покищо Заходові й Америці зокрема треба використати труднощі Ґорбачова для власної редукції військового бюджету. Чи вдасться підписати цього року договір з Ґорбачовим про редукцію ракет на далеку віддаль і різних названих вгорі родів офенсивної зброї — це залежить від договору про „чисте небо" ([illegible] територією ЗСА і СССР) це залежить [illegible] СССР — без уваги на бажання Ґорбачова чи Буша.

Михайло Кучер

ПІСЛЯ КОМУНІЗМУ В ПОЛЬСЬКИХ ШПИТАЛЯХ

Загально прийнято говорити, що комунізму в Польщі вже нема. Що це не зовсім так, вистачить заглянути в пересічний польський шпиталь. Там і досі панує комунізм. Для того, щоб заглянути в польський шпиталь потрібні міцні нерви. Звичайно, хворі також лежать в коридорах, але не скаржаться, а, навпаки, задоволені, що для них взагалі знайшлося місце.

Більшість шпиталів побудовано до війни і вони руйнуються на очах без належного ремонту, а закрити шпиталь на ремонт неможливо.

Всюди бруд, туалети в неможливому санітарному стані, сморід неможливий, в коридорах купи сміття, бігають таргани. Прибиральниць нема, їм всюди платять більше. Тому прибиральниці не йдуть працювати до шпиталю. Медичних сестер дуже мало. Вони заробляють менше як кваліфіковані робітники, тому не хочуть працювати в шпиталях. Третина випускників медичних шкіл не працює за професією, 60 відс. реґістрованих медичних сестер не працює за фахом. В районових шпиталях вночі на 60 хворих залишається одна медична сестра. В урологічних відділах кілька років тому оперували хворих п'ять день на тиждень, а тепер операції роблять два дні на тиждень. Причина — відсутність середнього медичного персоналу.

Кількість лікарів в Польщі меншає щороку. Платня їх мала — так 90 відс. середньої платні професійного робітника. Більшість лікарів назавжди виїжджає за кордон. Останнім часом з Польщі виїжджає більше двох тисяч лікарів річно. Це значить більше як випускають медичні інститути. Частина студентів медичних шкіл навіть не плянує працювати в Польщі, вони отримують диплом — і їх вже нема. Найчастіше виїжджають дентисти, хірурги і анестеологи.

Трапляється, що віддані справі лікарі і медичні сестри працюють без перерви і відпочинку три доби підряд. Вони, звичайно, також не використовують відпустки.

Молоді лікарі, які не виїхали закордон, залишаються з почуття професійного обов'язку. Вони не можуть залишити хворих без допомоги. Вони залишаються у Польщі з моральних причин. Тоді вони мусять рішати нелегке питання як забезпечити родину всім необхідним. Деякі лікарі одверто спекулюють, ідуть в Сінгапур, там купують комп'ютори і їх в Польщі продають. Інакше родина не виживе. Молода пара радіологів іде до Норвеґії, працює там в ресторані, миє посуд. Спекулюють і вчителі і взагалі люди розумових професій. Інакше не проживеш.

Лікар в Польщі не може нормально працювати, звичайно не вистачає ліків, апаратів для діягностики. Якщо пацієнт ненароком розіб'є тепломір, мусить його повернути, себто купити на чорному ринку. В звичайній продажі в Польщі тепломірів нема. В районових шпиталях 40 відс. ліків-подарунки Заходу. Дуже відчувається відсутність шприців одноразового вжитку.

За брудом в польських шпиталях країна займає третє місце знизу, цині після Румунії і Болгарії.

За числом захворінь гепатитом Польща займає чи не перше місце у світі. Тепер Польща стоїть перед загрозою поширення АІДС в епідемію. За минулий рік АІДС заразились 80 відс. варшавських наркоманів. Хворі на АІДС жінки родять хворих дітей. У персоналу, який працює з хворими на АІДС, немає охоронних засобів, масок, рукавиць і т.д.

Комуністичний режим роками переконував лікарів, що їхня праця нічого незвичайного, що лікарі такі самі, як решта державних службовців. В результаті різко побільшилась кількість захворінь сухотами. Режим давав на охорону здоров'я 3.5 відс. бюджету, себто у два рази менше як давала Чехо-Словаччина і Східня Німеччина.

Усе таки лікарі захищалися: Виходив підпільний журнал „Зошити незалежної лікарської думки". Було виявлено, що протягом 80-ох років життя поляків скоротилося на три з половиною роки і катастрофально побільшилася смертність немовлят. Вдалося повернути до життя заборонену Лікарську палату, себто орган професійного самоуправління. Лікарська палата стояла на сторожі дотримання професійної лікарської етики.

За переговорів „Круглого стола" висунено вимогу ліквідації номенклятури. Влада на це не погодилася, номенклятура залишилась неторкненою. Після перемоги „Солідарности" комуністи потрапили залишити за собою міністерства, які дають владу, а такі, що зв'язані з відповідальністю, залишили „Солідарності". В результаті внутрішніх торгів Міністерство охорони здоров'я опинилося в руках соціял-демократів, а на чолі стала людина, яка нічого не розуміється на медицині. І в результаті шпиталі знову опинилися без грошей.

Економічна катастрофа Польщі така велика, що невідомо скільки грошей буде потрібно, щоб допомогти. Якщо заробітна платня побільшується на 10 відс., тим самим відповідно побільшується інфляція. І люди мають гроші, за які нема що купити.

Раніше за інтереси шпиталів боролись страйкуючі робітники і бувало вибороли поліпшення. Тепер робітник „Солідарности" не має права страйкувати, тому робітники медицини залишились без охорони і допомоги, бо лікарі страйкувати не можуть.

Одначе і сама „Солідарність" тратить популярність. 1989 року в „Солідарність" записалося вчетверо менше робітників, як у 1980 році. Минулого року у Варшаві була демонстрація працівників медицини. 5,000 людей в білих халатах несли плякати: „Громадяни, нам нема чим вас лікувати. Більше ліків — менше ґебістів"! А тепер проти кого демонструвати — та ж уряд їхній!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Ірена Лаврівська

Гості з України в Баффало

У Баффало — можна сказати, нагло і несподівано — трапилась нагода побачити і почути колись найкращого співака України Дмитра Гнатюка. Він не був сам. У останній хвилині приїхала, по довгій затримці ціла група — так, що в Баффало був перший повний концерт в суботу, 27-го січня, в залі української автокефальної православної громади.

Крім Д. Гнатюка, учасниками концерту були: молоденька солістка Київської опера Ірина Даць, Андрій Мороз, чаклун-гуморист і 10-членний ансамбль „Рідні наспіви" Київської фільгармонії, лавреати всесоюзного конкурсу артистів естради. Художній керівник — Анатолій Мамалига. Імпрезу цю спонзорувала УАКРада.

Концерт був зовсім інший від тих, які нам доводилось до того часу бачити. Інший різноманітністю, темпом, зміною настроїв, легкістю і штукарством, а все те пов'язане в дуже елеґантну і на дуже високому мистецькому рівні цілість, професійного маштабу.

Почавши від Дмитра Гнатюка, для якого час був дуже ласкавий, бо крім сивої чуприни, змін жадних не запримічувалось. Імпозантний, з голосом повнозвучним, знаменитою технікою (особливо переходи від піяніссіма до форте), барвою, мелодійністю і чаром, був тим самим Гнатюком, якого ми бачили 19 років тому в Америці. Співав переважно народні пісні (в тому числі галицькі і лемківські), також стрілецькі, а на закінчення концерту наші улюблені „Рідна мати моя" і „Рушничок". До речі, Дмитро Гнатюк є членом Народного Руху України за Перебудову, не як політик — він мистець, і хоче показати світові українське мистецтво, особливо його молоде покоління.

Численна публіка (могло бути більше, але не було часу зробити відповідної реклями) була захоплена ним й іншими, а радше всіма, що виступали. Оркестра складена з різного роду інструментів, як п'ять різних одягів і форм кобз, була і бандура, цимбали, акордіон, сопілки, бугай, бубниці, ксилофон і ще кілька звуково-допоміжних, яких я не вмію назвати, звучали прекрасно, інакше, як досі довелось мені чути, так, що аж за серце хапало.

А потім співала І. Даць, лірично-драматичне сопрано. Надзвичайний голос і виконання, безмежна скаля, вона жила кожною піснею, яку виконувала. Всі були народні, одну з них присвятила своєму батькові, якого (як вона казала) дуже любить — „А я в батька одна".

І знову оркестра переносила нас у зачарований світ, гармонією тонів усіх інструментів. Часто одна особа грала на кількох, міняючи їх протягом однієї мелодії, чи пісні.

А потім „чаклун" зовсім роззброїв публіку — заля захлистувалась сміхом, піддаючись цьому елеґантному і спритному, без зайвої бундючности штукареві, який був також дуже добрим актором

Очевидно точки програми мінялись. На жаль, програмок не було, бо концерт був зорганізований „на скору руку", а все ж таки програма проходила в найкращому порядку, без затримок, не зважаючи на це що вони не мали часу навіть на одну пробу. Це були справжні професіонали, і ми вдячні їм, що вони не пропустили нашого міста і дали мистецьку насолоду тим, хто спрагнений її.

Наталя Осока

ЕКЗАРХАТ РПЦ ЗАМАСКУВАВСЯ ПІД УПЦ

Як повідомляє газета „Правда Украины" з 10-го лютого, у Києві 8-го лютого відбулося перше засідання Синоду Української Православної Церкви. З першого погляду можна подумати, що сталося чудо і в Україні узаконили УПЦеркву. Та не поспішаймо з висновками, бо, як з'ясувалося, назва ця не відтворює справжнього змісту того, що за нею ховається. А ховається ось що.

Надзвичайний Собор РПЦ при кінці січня прийняв рішення надати своєму екзархатові на території України нову назву — Українська Православна Церква. Все інше лишається без змін.

Активне відродження УАПЦеркви налякало провідників РПЦ і примусило до дії. Захоплені зненацька швидким поступом відродження незалежної від Москви УАПЦеркви, вони взялися укріплювати авторитет РПЦ в Україні. А що РПЦ протягом багатьох десятиліть фальшувала, допомагаючи Москві поневолювати Україну і продовжує робити це тепер, то підняти її авторитет дуже важко. Отож і вирішили керівники РПЦеркви приваблювати вірних фальшивою вивіскою.

Свого часу московські шовіністи присвоїли своїй державі назву Русі-України й також її історію, а тепер Російська Православна Церква присвоїла своєму екзархатові назву Української Православної Церкви, щоб дезінформувати світову громадськість про нібито існуючу в СССР свободу совісти і свободу релігійної приналежности. Майно новоствореної УПЦеркви, як і раніше, належить Російській ПЦ і всі прибутки також.

Як сказано в „Правде Украины", Митрополит Київський і Галицький, патріярший екзарх України Філарет заявив представникам радіо й телевізії, що Синодові УПЦ надано право обирати екзарха України та архиєреїв, але ці пропозиції будуть дійсні лише тоді, коли їх затвердить Московський Патріярхат і Священний Синод.

„Тепер наша Церква буде вирішувати всі питання православного життя в республіці самостійно", — сказав Митрополит Філарет, ніби забувши про власну заяву, висловлену хвилину назад, що новостворена так звана УПЦ всі свої пропозиції повинна вносити „на затвердження їх Московським Патріярхатом".

Оскільки українська мова отримала статус державної, розповідає далі патріярший екзарх, то в духовних семінаріях Києва й Одеси тепер вивчатимуть українську мову й літературу. Можливо буде відкрито ще одну семінарію, де б навчання велося не російською, а українською мовою. УПЦ, сказав Митрополит Філарет, виступає за створення в Києві храму-пам'ятника, присвяченого Тисячоліттю Хрищення Русі. Незабаром буде видавати газету „Український православний вісник" українською мовою.

Отак білим по чорному зшито український одяг для екзархату Російської Православної Церкви.

Під час зустрічі з представниками преси 8-го лютого Митрополит заявив, що до новоствореного Синоду УПЦ ввійшло п'ять осіб, які обиратимуть архиєреїв УПЦ. Синод УПЦ має право створювати свої комісії, видавати релігійні газети, журнали та релігійну літературу. Синод також здійснюватиме „широкі канонічні зв'язки з Московським Патріярхатом".

Переговори, які призначені на 15-те березня і на яких має вирішитися питання нормалізації відносин між православними і католиками, Митрополит назвав чотирьохсторонніми бо, за його словами, в них візьмуть участь „представники Ватикану, Московського Патріярхату, УПЦ і католики східнього обряду". Насправді ж переговори ці будуть не чотирьохсторонні, а трьохсторонні, оскільки екзархат, який всього лише за два місяці до переговорів перейменовано на УПЦ, як був, так і лишився частиною РПЦ, повністю підлеглою Московському Патріярхатові. Отже так звана УПЦ фактично представляє РПЦ. Таким чином виходить, що РПЦ представлена на переговорах подвійно, а УАПЦ не представлена зовсім.

У зв'язку з цим у Львові 10-11-го лютого відбувся з'їзд Братства Апостола Андрія Первованного УАПЦеркви, на якому було ухвалено звернути увагу світової громадськости на дії РПЦ, спрямовані проти УАПЦеркви.

Пишуть з України

Сердечно дякую за святкові поздоровлення. У них стільки надії та оптимізму. Ми не так оптимістично настроєні. Хоч усе довкруги змінюється. І то, що вчора було неможливе — сьогодні ймовірне. Але ми так шалено мчимося, що не знаємо, чи посадка наша обійдеться без трагедії. Ситуація надзвичайно складна, бо демонські сили ще діють. А от, що ти пишеш, що все може обійтися парляментським діялогом, до сих пір все коштувало десятки мільйонів жертв, океанів крови, надер людських кісток, вічної мерзлоти, безмірних страждань, знущань, принижень, чи не пекельна плата за відродження людського інтелектуалу і людського божественного духу. А Ти кажеш: „обійдеться без кровопролиття"... Нічого не обходиться легко.

Але зараз час неймовірно важний. Куди там до усмішок.. Є надії, поривання, відтворення, але покищо це співи, колядки, вертеп, преса. А економічне, соціяльне, політичне — покищо міраж. Маґазини пусті, люди озлоблені, мафія тримається цупко.

Свята вже просвяткували, душі наші були щасливі, хоч би від тих колядок, співів. Були й на концертах, мітинґах, фестинах, все в блакитно-жовтих прапорах неба і сонця. Свята Січових Стрільців, а тепер, вже в січні 22-го „живий ланцюг" людей з Івано-Франківського, через Львів, Тернопіль аж до Києва, в пам'ять об'єднання УНР і ЗУНР. Так, що події за подіями. Нарід просвітлюється, просипається. Найголовніше, що Слово Боже, віра і церкви оживають. І наші діточки вже можуть вільно і в церкву ходити і колядувати. Вже дуже багато автокефальних церков, навіть в Гусакові. Цього року вже біля ратуші, в ринку, на Йордан святили воду, а 27-го січня в Оперному театрі відбулося свято, з'їзд січових стрільців. Зараз іде боротьба кандидатур до парляменту...

Гандзя,
Львів

Евген Скоцко

ЗА ФЕДЕРАЦІЮ, ЧИ ПОВНУ СУВЕРЕННІСТЬ?

I.

Повінь вісток, що нині пливуть з України, дзвінко голосять, що з нагоди вже різко зарисованого провалу марксистсько-ленінського ладу в Советському Союзі, Україна пробуджується: що український народ нині в стадії нового відродження — в стадії духовно-національної віднови. Відомості ці радістю сповняють серця українців розкинених по цілому світі.

Час від часу з'являються серед нас, тут в Америці, гості з України — письменники, політики, лідери — учасники подій, які там відбуваються, і вони особисто потверджують, що дійсно, Україна використовує нагоду, щоб виявити своє прагнення свободи та кращого життя і стремить до незалежности. Кажуть, що запанував серед народу небувалий підйом та охота до спільного діяння в обороні власних інтересів.

Для українських поселенців на чужині, особливо тих що їх доля привела за океан, до Америки, все це викликає екстазу, бо справді небувала це дійсність, про яку мріяли. Вони ж бо безнастанно працюють — в міру можливостей — щоб бодай у скромний спосіб причинитися до визволення рідної землі та до відновлення вповні незалежної української держави. Тому новини про події в Україні, головно про діяння таких організації як Народний Рух України за Перебудову та Українська Гельсінкська Спілка, як також їхніх відданих справі провідників, викликають у нас усіх радість, гордість та очікування. Бо на обрію зринають нові, многонадійні перспективи для батьківщини.

Всі ці новості й усі запевнювання гостей з України приймаємо тут на поселенні з колосальним захопленням та довір'ям. Нічого не квестіонуємо. Приймаємо за певне, що процес цього відродження поступає правильним шляхом до цілковитого визволення рідного народу та до відновлення вповні незалежної української держави. Надії на кращу долю для України ростуть і кріпшають в міру щоразто швидшого розвитку подій на Сході Европи та в Советському Союзі. Цей екстатичний ентузіязм українського загалу останньо досягнув вершка, коли в Києві, на початку минулого вересня, відбувся Установчий з'їзд Народного Руху України за Перебудову. Репортажі про перебіг цього триденного з'їзду були так захоплюючі, що прямо можна було мати враження, що це був не з'їзд великої організації, а прямо всеукраїнський конґрес, та що в наслідок його треба очікувати великих перемін які започаткують нову епоху в історії української нації. Бо лиш таку надійну реакцію могли викликати звуки, що доходили зі З'їзду, як ось:

„В Києві, столиці України, скоїлась неймовірна подія. Понад 1,000 політичних активістів, противників московської влади, відбули конґрес і домагались незалежної української держави". „Від часу революції 1917-20 років Україна не була свідком такого спектра опіній на політичному мітинґу. Для усіх присутніх було ясно, що Конґрес був початком нового політичного ладу в Україні". Так писав Ярослав Кошів. Подаю в перекладі з англійського за „Українським Тижневиком" з 24-го вересня 1989 року. „Лев Лук'яненко, голова Української Гельсінкської Спілки... домагався повної незалежности для України..." „Михайло Горинь, який буде завідувати Секретаріятом НРУП, репрезентує найкращий, найбільш завзятий елемент що стремить до незалежности української республіки". Відспівано „Ще не вмерла Україна".

Ось такі та їм подібні вістки доходили зі з'їзду НРУП і не можна було приймати їх холоднокровно; вони несли запевнення, що щось великого діється в Україні.

Але понад цією екстазою серед нас на Заході нависає малозамітна, але не менш реальна й загрозлива, хмарина непевности, чи пак неясности, на яку наше громадянство у вільному світі не звертає уваги. А саме: в усіх цих відомостях з рідного краю нема наголосу на абсолютну суверенність України як форму її незалежности в майбутньому. Гості з України, як і пресові звідомлення, подають нам так багато захоплюючого, що ми відсутности того наголосу зовсім не помічаємо.

Йдеться тут якраз про питання остаточного рівня суверенности української держави. Як виходить в Україні поняття про „суверенність" — абсолютне слово — є нині модифіковане. Говориться про суверенну Україну, але фактично мається не думці форму дещо меншу ніж суверенність. Засадничою політичною концепцією в теперішньому діялозі нації по відношенні до майбутнього існування України як політичної одиниці є союзницьке співіснування з іншими, також ніби суверенними народами, а в тому і з Росією. Говориться про федерацію, а деколи про конфедерацію. Очевидно, все це зводиться до співжиття в існуючій уже „федерації", якою ніби є Советський Союз, тільки серед змінених умовин — словом мирне співжиття „рівних з рівними". Хто був би найрівніший ніж ними про це очевидно не згадується.

На тему такого „співжиття" лідери діючих в Україні груп, яких ми вже чули тут в Америці, за малими (не дуже виразними) вийнятками, або уникають говорити, або говорять дуже непевно; а коли вже не можуть уникнути відповідей на дані запити, то грімко дають цілу копицю „пояснень" та втертих, непереконливих арґументів, які мають „доказати", що про абсолютну суверенність України нині не може бути мови. Натомість, як уже вище сказано, їхні думки зовсім виразно посуваються втертим союзницьким шляхом — шляхом федеративного чи конфедеративного державницького думання про майбутнє.

Треба звернути увагу на те, що якраз самі лідери та організатори НРУП, які зуміли заманіфестувати високопатріотичний мотив на з'їзді в Києві та захопити українську душу, допускаються такої тактики, коли їм приходиться дискутувати над цією справою одверто з нашою еміґрацією, до якої звертаються за підтримкою. Наведу деякі приклади.

Минулої весни відвідувала нас група гостей з Києва, членів Спілки Письменників України, які виступали з доповідями перед українською громадою, як також перед неукраїнцями, в різних місцевостях ЗСА та Канади. Їм ставлено запити в справі окремішности Української Республіки. Їхні відповіді не були дуже то захоплюючі.

Продовження буде.

Українська громада на Лонг Айленді відзначила свято державности

Члени української громади у старости пов. Нассав (зліва): о. Іван Терлецький, Катерина Мицьо, Юрій Мотлас з донею, Томас Ґулотта, Михайло Драбик, Оля Мандебур, Емілян Ільницький.

Свято державности, яке щороку влаштовує Відділ УККА пов. Нассав, далі залишилося найважнішою громадською імпрезою, яку приготовляється з найбільшою дбайливістю. Цього року Відділ УККА зорганізував чотири групи, які в імени української громади зустрілися у різних містах на Лонг Айленді з найвищими урядовцями льокальної адміністрації, передали їм українські прапори для вивішення 22-го січня, і прийняли проклямації, видані ними з нагоди українського свята державности.

Громадське відзначення свята державности відбулося в неділю, 28-го січня, о годині 3:00 по полудні в приміщенні УКЦ св. Володимира в Юніонделлі. Декорацію сцени приготовив мистець Ігор Кучмак.

Цьогорічні святкування проходили в атмосфері радісного піднесення: до нас уже наспіла добра новина про величаві святкування, які перший раз після 70 років смертельної мовчанки відбулися 21-го січня в Україні. Програму свята розпочала пластова молодь піднесенням прапорів і апелем, під час якого Таня Берч і Таня Кописцянська відчитали уривки Четвертого універсалу. В імені Відділу УККА привітав отців парохів і всіх присутніх відповідальний за програму заступник голови Іван Пакош. Він закликав присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять всіх тих, що впали в боротьбі за волю України.

Програмою свята вміло провадив молодий член управи Відділу Тарас Пищимуха.

Коротку промову англійською мовою виголосив Йосиф Хома. Він вміло охопив стремління українського народу до волі, відчитав уривки з американської преси про цьогорічні відзначування державних актів в Україні, а на закінчення прочитав проклямацію, яку з цієї нагоди видав староста пов. Нассав Томас Ґулотта. Головну доповідь українською мовою виголосила Катерина Мицьо. Доповідачка зробила аналізу умовин і подій в Україні і у світі перед і під час Першої світової війни. Вона підкреслила велику історичну важливість державних актів — проголошення відновлення української держави Четвертим універсалом, а відтак злуки розділених частин України в одну соборну цілість.

Прелеґентка широко охопила також сучасні події в Україні і світі, стверджуючи, що в обличчі повного банкрутства комуністичної системи в усьому світі і мобілізації всіх творчих сил суспільства, щоб привернути людині і народам Богом їм дані право на волю, перед українським народом відкривається чергова історична нагода, щоб скинути московське ярмо. Але ми мусимо напружити свої сили і поставити справу української держави чітко і виразно, так як це роблять інші народи. Вона висловила сильну віру в те, що вже недалекий той час, коли під тиском поневолених народів розвалиться російська імперія, а на її руїнах постануть вільні країни, в тому і вільна Україна. В мистецькій частині програми взяли участь місцева молодь з відповідними деклямаціями, а саме — сестрички Оля і Маруся Саміли, Катруся Грушка, Гануся і Марко Михайлишини, Марта Макух і Катруся Пакош. Всі деклямації були виконані на відповідному рівні.

Приємною несподіванкою був виступ нової групи „Блискавка любови", в склад якої входять Мерлин Вуд, Ксеня Кузик, Андрій Вовк і Роман Подолюк. Група виконала ряд пісень, деякі власного авторства і композиції.

Найбільшою атракцією мистецької програми був виступ знаної в українській громаді солістки Святослави Жили-Качорай, акомпаньював Михайло Лев. Вони бездоганно, чудово, з великим відчуттям виконали ряд пісень. Всіх виконавців програми присутні нагородили щирими оплесками. Цю вдалу під кожним оглядом імпрезу закінчено відспіванням національного гимну.

Катерина Мицьо

Зустріч з Евгеном Сверстюком у Пармі

3-го січня заходом Комітету Суспільної Опіки при УЗО, на чолі з його головою мґром Мирославою Оришкевич, і парафії Покрова Пресвятої Богородиці з її настоятелем о. д-ром Іваном Тилявським та під протекторатом Українських Злучених Організацій Великого Клівленду з їх головою мґром Василем Ліщинецьким відбулася зустріч Евгена Сверстюка з громадянством Клівленд - Парми. Незабутній вечір в залі церкви Покрова Пресвятої Богородиці відкрив д-р Володимир Боднар і попросив до слова голову УЗО мґра Василя Ліщинецького. Голова УЗО привітав достойного і шановного гостя Евгена Сверстюка, всечесніших отців і всіх присутніх та побажав прелеґентові в новому році багато успіхів та здоров'я. Він також згадав, що в місцевій кредитовій спілці відчинені два ощадностеві конта, де можна складати пожертви на Правозахисний Рух і поміч в Україні. Вибрано також управу в складі: о. д-ра І. Тилявського та інших отців, мґра Мирослави Оришкевич і мґра Василя Ліщинецького, яка буде провіряти і дбати про відповідне розподілення фондів згідно з потребами і важливістю обставин на Україні.

Далі виступив о. д-р І. Тилявський, який коротко подав біографію Е. Сверстюка. Письменник народився в 1928 році на Волині, Батьківщині Лесі Українки. Закінчив Львівський Університет, аспірантуру в Київському Університеті. Написав наукову дисертацію на ступінь кандидата педагогічних наук. Е. Сверстюк — літературознавець, критик, поет, письменник, філософ, глибокий мислитель, живе втілення релігійности, інтелекту та скромности. Його поеми і есеї навіяні глибокою сутністю. За свої стійкі переконання був засуджений на 7 років пермських таборів і 5 років заслання. Передовий член Національного Руху в Україні за Перебудову, схвалює позитивну працю Гельсінкської групи.

Модератором цієї зустрічі був проф. д-р Ярема Раковський, який попросив Любу Боднар відчитати поему Сверстюка „В день народження Стуса". Наталка Крíслата читала поему „Щедрий Вечір", а Дарія Городиська — уривки з його есеїв. Зміст поезій характеризує глибока духовність і ідеалізм.

Повстанням з місць і довготривалими оплесками вітала численна публіка виступ прелеґента Е. Сверстюка. Його промова складалася з трьох частин: загальної, читання власних поезій і відповіді на запитання. „В сьогоднішньому, неспокійному світі людина відійшла від своєї суті — наступила духовна криза людства". — говорив Е. Сверстюк. „Твори великих людей — це не тільки праця пера чи пензля, але передовсім творіння і горіння духа. Динамічна моральність мусить прямувати до Бога і його заповідей, що є неодмінним промотором дальшого розвитку життя. Дух а не матерія дає нам сенс і силу. Через бездуховний матеріялізм ми загубили цей сутній ключ і свою спадщину. Комунізм зробив а нас покірного раба для своїх нелюдських потреб, зробив з нас так званого „гомо совєтікус", як бездушне знаряддя в їх руках. Треба відродити людину, знайти її духовний корінь. Мусимо відновити нове мислення та приспані релігійні і духовні вартості. Чим більше ми йдемо в глибину — коріння, тим вище злітаємо до висот, до неба. Треба сягати до висот, а не вдовольнятися мізерними речами. Світ зійшов на мілини і забув за Бога і духовність. В Україні нас нищили фізично і духовно. Знівечили і затроїли нам землю а найважніше — влізли в душу, в нашу сутність. Як можна говорити про перебудову, коли не було правильної будови, здорового, християнського фундаменту. Комуністи знівечили людські цінності, винищили наші ліси і нашу плодючу землю. Бо соціялізм створений для людини малого росту, просто „робота" для цілей казьонної кліки. Замість серця включили в нас мотори"

В другій частині своєї доповіді Е. Сверстюк читав кілька своїх глибоких змістом поезій; „На канадському цвинтарі", „Шпади", „Наших шістдесятих років", „Віра, Надія і Любов", „Володимирська Богоматір", „Різдвяний" і „Безодня взиває безодню". Відповідаючи на запити, Е. Сверстюк був дуже опанованим вдумчивим, зрівноваженим, статочним і тактовним. Треба зважити, що він ще тепер переносить тяжкі удари. Хоч би згадати його родинні трагедії: тяжку недугу внучки і сина. Відчувається, що з нього випромінює духовна сила і енергія. Е. Сверстюк згадав, як в Україні все тенденційно перекручується, заколочується і заманюється режимними органами. Але освідомлення широких мас нашого народу поступає вперед і ми діждемося нашого Воскресіння".

На закінчення учителька Оленка Хміляк від Суспільної Опіки дякувала прелеґентові і вручила йому китицю квітів. Опісля слідувала перекуска в заряді парафії ПОкрова Пресвятої Богородиці.

Володимир Боднар

„Червона Калина"...

(Закінчення зі стор. 1)

Питаємося чи вже вибрали організатори цілі на евентуальний цьогорічний прихід, на який вони надіються. Розуміється, відповідь є, що цим разом у зв'язку з подіями в Україні напевно буде до того відповідний напрям для рішення.

Під знаком України готується цілий настрій імпрези, в якій окрему частину забере льосування картин, які подарували українські мистці на виграшу, що її переводить пластовий курінь УПС і УСП „Верховинки", з доходом на цілі допомоги Україні.

Сама презентація дебютанток готується на год. 9:30 вечора безпосередньо після вечері, що розпочинається в год. 7-ій і пов'язана цим разом також з несподіванкою для гостей.

Вечорниці триватимуть до год. 2-ої ранку, а до танців будуть приграватн дві оркестри: „Темпо" і тріо Олеся Кузишина.

Вечорниці відкриє коротким словом С. Рудик, як голова комітету, а дебютанток та їхніх ескортів представлять Марта та Орест Кебало. Кожна дебютантка, розказують організатори, дістане окремий альбом з відзначкою „Червоної Калини" та чотирма різними знімками з імпрези, як також деревориг мисткині Слави Герусляк, що зображує червону калину.

Декорації залі підготовляє, як попередньо, Ореста Федун, а дебютанток крім М. Кебало приготовляє до виступу Борис Богачеський.

Хоча, як кажуть гості, реченець зголошень на бенкет вже минув, молодь може купувати квитки в день вечорниць при вступі в ціні 35 дол. Молоді буде напевно багато — а це й ціль такої імпрези.

ДОПОВІДЬ НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку повідомляє, що заповіджену доповідь проф. Веньямина Сікори на 24-го лютого 1990 р. пересунено на пізнішу дату.

В Міннеаполісі гідно відзначено роковини 22-го Січня

У неділю, 28-го січня ц.р., в просторій залі української католицької церкви під патронатом відділів УАКРади й УККА українська громада Міннеаполісу, Мінн. гідно відзначила 72-гу річницю проголошення історичних актів про незалежність, соборність і суверенність Української Народної Республіки.

Святкування розпочалися відправленням молебнів по українських церквах, в часі яких настоятелі у своїх проповідях відзначили важливість історичної події та закликали своїх парафіян взяти масову участь у святкуванні, яке почалося при заповненій залі о год. 4-ій по полудні.

Свято відкрив д-р В. Анастас підкресливши історичне значення проголошення актів незалежности й соборности України і нав'язуючи до сучасних подій в Україні, де саме тепер відроджуються традиції Української Народної Республіки. Після цього проклямацію від губернатора Міннесоти Руди Перпича прочитала Марія Пасічник.

Виступає президент УНР в екзилі Микола Плавюк.

Великою атракцією свята було ще й те, що на головну доповідь був запрошений новообраний президент УНР в екзилі Микола Плавюк, який відвідав всі українські церкви в Міннеаполісі, де його тепло привітали настоятелі церков. Його, як головного доповідача, представив голова Об'єднання Прихильників УНР на Північну Америку А. Семенюк, який коротко познайомив присутніх з громадською та політичною діяльністю президента в минулому.

Доповідач проаналізував сучасні події в Україні і в світі і цікавим насвітленням тих подій цілковито полонив слухачів авдиторії. В коротких рисах він накреслив XX століття, яке записане в історії людства, як доба розкладу імперій, постання і банкрутство комунізму, перемога національних рухів і демократії та проголошення гасел Міхновського, в яких було сказано: „Самостійна Україна від гір Карпат по Кавказ".

Промову присутні прийняли вставанням з місць і довготривалими оплесками.

Після цього свято продовжувалося добре підготованою мистецькою програмою, в якій взяли участь; молодий деклюматор Віталій Сало, який гарно продеклямував вірш Г. Косинки „Рідний край". Славний у нас жіночий вокальний ансамбль „Євшанзілля" під мистецьким керівництвом Кіри Цареградської, який бездоганно виконав дві пісні: „Ой коли б я на той хутір" (народня пісня в обробці Г. Китастого) і „Стоїть пшениця як Дунай" (слова С. Пушика, муз. В. Івасюка). Бадьоро прозвучала деклямація „Гомоніла громом Україна", яку виконав Ананій Кушнір і зворушливо продеклямувала вірш В. Сосюри „Ти воскреснеш, Україно" молода дівчина Світлана Артюх.

Завершенням мистецької програми був виступ широковідомого в нас хору „Дніпро" під мистецьким керівництвом Кіри Цареградської, який на високому мистецькому рівні виконав: „Ой у лузі червона калина" (стрілецька пісня в обробці О. Кошиця, „Вогник" (слова А. Малишка, муз. П. Майбороди, аранж. К. Цареградської), „Балада про отчий дім" (слова Р. Братуня, муз. В. Івасюка, обробка К. Цареградської), „Вкраїно-мати, кат сконав" (слова С. Черкасенка, муз. Степенка).

На закінчення свята хор і всі присутні урочисто відспівали український національний славень „Ще не вмерла Україна".

В. Стиниславів

Зустріч з І. Голуб

Зміни що відбуваються в краю, уможливили багатьом контакти з рідними і приятелями закордоном, а також відвідини у них, в тому числі і в Німеччині. Збільшилося в цій площині контактів і кількість крайових доповідачів в УВУ.

У четвер, 4-го січня відбулася в УВУ в Мюнхені цікава зустріч з Іриною Голуб, дочкою відомого журналіста, письменника, літературознавця і мовознавця Бориса Антоненка-Давидовича, який у двадцяті роки належав до провідних діячів нашого культурного і письменницького відродження. Будучи на відвідинах у приятелів, вона навязала також контакт з колишніми приятелями батька в еміграції і через них вирішила поділитися своїми споминами про батька, а зокрема на те, щоб і спростувати дещо, що неточно представлене про батька на Заході, а головно про пізніші роки його життя. Був це цікавий літературний вечір, пов'язаний з особистими і родинними споминами інтелігентної жінки, яка старалася представити „білі плями" з життя батька і при цьому прочитала кілька його рукописних поезій.

Провадив цей вечір з рамени філософічного факультету проф. І. Качуровський, відомий в еміграції науковець, журналіст, поет і літературознавець. Він дуже прихильно представив численній авдиторії дорогу нам гостю, якої донедавна годі було нам і сподіватися. Але часи, під впливом сучасних подій, неповоротно змінилися, і такі зустрічі можливі...

Коли в 1935 році заарештували Бориса Антоненка-Давидовича, його дочці було тільки два роки. У своїй молодості вона батька не бачила. Понад 20 років відбув він в ув'язненні і на засланні в Центральній Азії. Щойно в 1956 році його „реабілітували" і дозволили повернутися до Києва. Тоді прийшла зустріч з дочкою — вже дорослою і зрілою людиною, тому й зустріч була, як згадувала дочка, „досить тривожною, бо треба було себе пізнавати".

В Києві він поступово відновив свою письменницьку і наукову діяльність. Були це вже часи М. Хрущова, що позначилися деякою свобіднішою діяльністю, однак все ще досить обмеженою. В пізніших роках виходять його збірки нарисів і оповідань — „Збруч" (1959), „В сім'ї вільній, новій" (1960), збірка дитячих оповідань і казок „Золотий кораблик" (1960) і коротка новеля „Слово матері" (1964), якими позначається його вплив на письменників шістдесятих років. Може найкращою новелею з цього часу є його новеля „За ширмою" (1963), за яку його гостро критикували за „ухили від принципів соцреалізму". Ця новеля порушує актуальні гуманітарні питання — в Узбекістані представляє соціологічні питання, зокрема відношення дітей до батьків. Старався він представити соціологічно-духовну спадковість народу, що відображене в незакінчених новелях „Січ мати" та „Нащадки прадідів", але їх повністю не докінчив...

Помер письменник в Києві в травні 1984 року. Поруч з відомою діяльністю його, як письменника і публіциста, Ірина Голуб представила батька також і поетом, і при цьому прочитала кілька ще неопублікованих його віршів, що було приємною несподіванкою для багатьох присутніх. Ірина Голуб своєю розповіддю значно доповнила відомості про батька і тим справила приємне враження на учасників.

Б. К.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ і провідники трьох народів, що проживають у підніжжі гір Андів, відбули першу регіональну вершинну конференцію в справі торгівлі наркотиками та погодилися на спільні заходи в поборюванні вирощування та експортування. Спільна заява цих чотирьох державних мужів відкидає можливості поширених дій американського війська на територіях цих країн у боротьбі з пачкарством кокаїни. Президент Дж. Буш і президенти Колюмбії, Болівії і Перу не одноразово підкреслювали потребу допомоги знайти замінну сільськогосподарську культуру для тих, які вирощують кущі коки, як один із найбільш поплатних урожаїв. Вони також звернулися до европейських країн та Японії про економічну допомогу. Президент Дж. Буш зі своєї сторони зобов'язався подбати про більші можливості збуту в ЗСА для такого замінного урожаю, як кава та свіжі квіти.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Англія та Арґентина вирішили відновити вповні свої дипломатичні зв'язки, які було перервано в 1982 році, коли Арґентина розпочала війну з Англією за відвоювання Фолклендських островів. Цю заяву видано рівночасно в Лондоні та англійською і арґентинською делеґаціями в Мадриді, де відбувалися переговори в цій справі. Крім цього в цих переговорах Англія погодилась знести 150-милеву оборонну зону довкола островів та дозволити в'їзд арґентинським кораблям і літакам на острови.

Україно, ми твої діти!..

З ініціятиви дирекції української цілоденної школи св. Димитрія в Торонто-Вестон та моральною і матеріяльною допомогою Шкільної Ради КУК Торонто, Т-ва прихильників Народного Руху України за Перебудову та цілоденних шкіл св. Димитрія, св. Йосафата, св. Софії, Кардинала Йосифа Сліпого, св. Духа в Гамільтоні та деяких суботніх шкіл, 22-го січня ц.р. відбулася величава імпреза-маніфестація, що заслуговує на признання і подяку її організаторам від української громади.

22-го січня 1918 і 1919 років — це дні самостійности і соборности українського народу.

Цьогорічний день 22-го січня був похмурим і холодним. Але це ніяк не перешкоджало зібратися тисячам дітей і старших. Вже перед заповідженою 1:30 велика площа парафії св. Димитрія заповнилася. Понад сорок національних українських прапорів в руках старших учнів цілоденних шкіл створили шпалір перед входом до церкви. Автобуси привозили учнів згаданих шкіл. Всі вони веселі, бадьорі, від першої до найстарших кляс з прапорцями. На них з одної сторони намальовані синьо-жовті українські кольори, а з другої кольори Канади.

Рівно о год. 1:30 дзвонять дзвони... Церква по береги заповнена дітьми шкіл і старшими. Священики Тарас Лозинський, Ришард Гладьо, Ренальдо Кеш і прелат Василь Дзюрман впроваджують Владику Ізидора Борецького і митроф. протоієрея Петра Бублика до престола, перед яким вони відправляють Соборний Молебень до Пресвятої Владичиці — Цариці України. До Молебня під проводом о. Тараса Лозинського набожно співає ціла церква. Під час відправи зворушливими були виголошувані українською і англійською мовами прохання дітей з п'ятьох цілоденних шкіл, просячи Всевишнього за свободу нашої Церкви, за переслідуваних і терплячих дітей Чорнобиля, за Україну, а ціла церква співом потрійного „Господи помилуй" долучилася до прохань чистих дитячих сердець. Співом колядки „Во Вифлеємі" закінчилася відправа і таким самим добре зорганізованим порядком під проводом прапороносців, церковних хоругов-образів, похід під звуки церковних дзвонів прямує до дещо віддаленої великої і належно під кожним оглядом до зовнішньої маніфестації приготованої площі. Таблиці показують міста: Київ, Житомир, Рівне, Тернопіль, Львів. Біля 1300 дітей-учнів і стільки ж старших, що, взявшись за руки, під спів „Ой у лузі червона калина" створили символічний живий ланцюг в солідарності з таким живим ланцюгом, що 21-го січня ц.р. відбувся на Україні на такій самій трасі від Києва до Львова. Пресовий комунікат, переданий факсом зі Львова, подав: „Понад 500,000 людей взяли участь у створенні живого ланцюга, котрий тягнувся від Києва через Житомир, Рівне, Тернопіль, Львів аж до Івано-Франківська. З ініціятиви Руху масово зорганізовано громадянство України в цій демонстрації за відновлення Української Само стійности. Учасники твердили, що ті, котрі минулого року нас арештували, нині стали з нами в ряд! ТАСС подав, що в Києві деякі учасники 100,000 демонстрації на Софійській площі закликали за самостійність України та за створення Народного уряду членами Руху".

В такому настрої і дусі відбувалася маніфестація на площі св. Димитрія. Під національними прапорами, тисячами прапорів у руках учнів шкіл, під спів „Ой у лузі червона калина", біля 3,000 дітей й старших, разом створили чудову цілість, а через голосники, уставлені на площі, розносився спів маніфестуючих українців по просторому місті.

З трибуни, на якій зібрались священики, представники організованого українського життя, преси на чолі з Владкиою та гостем, з України Р. Братунем, пролунали слова радости і подяки всім, що причинилися до успіху цієї маніфестації та надії на кращу долю нашого народу від голови Т-ва прихильників Руху мґра Ераста Гуцуляка і представника Руху з України Р. Братуня, який передавав привіт з України. Співом „Ой у лузі червона калина" і національним гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено маніфестацію. На площі стояли два великі авта, які збирали всі дари, що приносили їх учасники, для допомоги Україні, а зокрема дітям, потерпілим від Чорнобильської катастрофи. Всі ці дари (50 тонн) відправлені 4-го лютого спеціяльним транспортовим літаком до Києва.

По закінченні маніфестації ще кільканадцять осіб, священики, журналісти зійшлися у парафіяльному при міщенні, щоб поділитися думками. Голова Шкільної Ради Л. Зараска подякувала всім, а зокрема ініціяторам і тим, що найбільше до зорганізовання і успіху причинились, а ними були: о. Т. Лозинський, директори цілоденних шкіл, сестра Р. Татарин, Дарія Дяковська, Таня Онищук, Надія Луців, Михайло Яворський, Анна Буллок, Мирослав Задвірний (Гамільтон) та інші, а їх було багато і згадати всіх було б неможливо. Хай добре виконаний обов'язок буде для них найкращою нагородою!

Василь Дідюк

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
ТОРОНТО, Онт., Канада
повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в неділю, 11-го березня 1990 р. о год. 2-ій по пол. в залі будинку СКВУ

2118 A Bloor Street West, Toronto, Ont., Canada

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати та по два делеґати наступних Відділів:

49, 401, 402, 407, 408, 415, 426, 432, 439, 440, 441, 442, 446, 456, 460, 464, 466, 470, 474, 480

Гостей Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово голов. предс. УНСоюзу д-ра ІВАНА О. ФЛИСА
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
мґр Іван Геврик, головний директор для Канади
ред. Василь Дідюк, головний радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ

о. Мирон Стасів, голова
Іван Шлапак, секретар — інж. Роман Бенеш, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
НІЯҐАРА, Онт.
повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 24-го лютого 1990 р. о год. 2-ій по пол. в залі Української (Ст. Катеринс) Кредитівки
118 Niagara Street, St. Catharines, Ont., Canada

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

403, 412, 416, 427, 451, 454, 458, 461, 462, 468

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово гол. директора для Канади мґра ІВАНА ГЕВРИКА
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь:

мґр Іван Геврик, гол. директор для Канади

За УПРАВУ ОКРУГИ:

д-р Богдан Долішний, голова — о. Михайло Блаженко, почесний голова Округи

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ РОДИЧІВ
які замешкали в Ню Йорку
мами брата і сестру
ШЕВЦІВ ОНУФРІЙ І ТЕТЯНА ФЕДОРОВИЧ.
Хто знав би про них або вони самі прошу писати:
USSR
Україна 293770
Львівська обл.
Дрогобицький р-н
м. Стебник
вул. Ентузіастів 2/62
Кметь Любов Василівна

Пошукую брата або його родину, нар. в селі Тростянець обл. Краківська, після війни жив в Німеччині Germany, Ingolstadt Donor, Schong 19, Bacic Mykola. Хто знав би про него або він сам, прошу писати на адресу:
УРСР
Володимир Шуманівне (Вачіч)
обл. Тернопіль
м. Чортків
50 Першотравнева

ПОШУКУЮ
брата або його родину
ІВАНА ГУМЕННОГО ФІЛІМОНОВИЧА
Нар. 1911 р. в обл. Хмельницька, село Думанів, р-н Оринінський, після війни жили в Америці. Хто знав би про него або він сам, прошу писати на адресу:
УРСР
обл. Хмельницька
м. Каменець-Подільськ
мікро р-н Первомайський
вул. Молодіжна
дім 23/107
Гуменний Леонід Дмитрович

ГЕННАДІЙ ТАРАНЕНКО,
Харків, Україна, розшукує
родини свого прадіда
САВИ ШАБАЛДАКА
який проживав у Сан Франсіско, де помер у 1970 р. Листи надсилати на адресу:
The Ukrainian Museum
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА, 28-го ЛЮТОГО 1990 р.

Ню Йорк, Н. Й. Загальні збори 450-го Відд. о год. 6-ій веч. в Пластовому Домі при 144 — 2nd Ave. По зборах вибір делеґатів на 32-гу Конвенцію УНСоюзу. — Е. Мілянич, секр.

НЕДІЛЯ, 4-го БЕРЕЗНЯ 1990 р.

Філядельфія, Па. Річні загальні збори 153-го Відд. ім. Л. Мишуги о год. 10.30 ранку в приміщенні УОКЦентру при 700 Сідер Ровд в Абінґтоні. На порядку: звіти Управи за минулий рік і вибір нової Управи. Після Загальних зборів відбудуться Місячні сходини для вибору делеґатів на 32-гу Конвенцію УНС. Після Зборів зустріч з перекускою. Проситься членство прибути. — І. Скіра, гол.; Ю. Ли[illegible], секр.; Ю. Стефанишин, касир.

ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ

звертається до УКРАЇНЦІВ в ДІЯСПОРІ присилати грошеві пожертви на закуп і перевезення в Україну ліків, вітамін, харчів, одягу тощо для хворіючих від надмірної радіяції дітей в Україні.

Моя пожертва .... дол.
Чек виписувати на Children of Chornobyl Relief Fund.
....
Ім'я і прізвище
....
Адреса

Пожертви просимо висилати на адреси:

Children of Chornobyl Relief Fund or Rukh Fund
c/o Ukrainian National Ass'n
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302

або

Children of Chornobyl Relief Fund or Rukh Fund
272 Old Short Hills Rd., Short Hills, N.J. 07078

УПРАВА ФОНДУ ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ
Проф. Тарас Гунчак, голова

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
проголошує
ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ
НА АКАДЕМІЧНИЙ РІК 1990/1991

Згідно з рішенням Стипендійної Комісії у червні 1988 року

а) **стипендії будуть признані тільки для UNDERGRADUATE СТУДЕНТІВ визнаних каледжів та університетів (які студіюють для одержання свого першого ступеня бакалявра) і для ҐРАДУАНТІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ, які будуть прийняті до каледжу чи університету в часі виплати стипендії;**

б) **студент-аплікант мусить бути АКТИВНИМ ЧЛЕНОМ УНСОЮЗУ (платить вкладку) принаймнеше ДВА РОКИ при кінці березня того року в якому вносить своє подання на стипендію.**

Основи признання стипендій:

1. фінансова потреба
2. предмет студій
3. студійні досягнення
4. активність в українському громадському, а зокрема студентському житті

До Канцелярії УНСоюзу треба прислати НЕ ПІЗНІШЕ ЯК:

31-го березня 1990 р. — виповнений, підписаний і датований ФОРМУЛЯР
1-го травня 1990 р. — всі вимінені ДОКУМЕНТИ і ФОТОЗНІМКУ.

Для набуття стипендійного формуляра пишіть на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302